

Kruchió Endre: Márciusi dal

Testvérek! Magyarok! A dalra, dalra fel!
Nagy ünnep van mostan: szabadság ünnepel!
Ma tűzzel, sebesen pezsegjen a vérünk.
Mondjunk hálaimát azért, hogy még élünk.
Ezeresztendőnek erős alkotása
Rövid négy véres év keserű prédája!
Ezer esztendőn át épített vártornya
Ledőlt a nagy hegyről, a fekete porba!

Hatalmas, nagy hegynek gyászos koronája
Az árva magyarság romokba dőlt vára.
Fekete gyászfátyol, alatta az erdő.
Megbüntetett – népem! – a magyar Teremtő.
Virágtalan kalap. Kopott lett a mente!
Ránk köszöntött az éj, a bús naplemente.
Gyászhalom a róna, zokog minden virág.
Temetővé lettél te szép Magyarország!...

Fájdalom a zsarnok a bús magyar honban
Sírva jár a nap a nagy Balatonba.
Fájdalom hömpölyög Duna-Tisza völgyén.
Bánat kalász érik magyar föld göröngyén.
De azért még dalol a dalos pacsirta:

A magyar hazánk bús sorsát siratja.
Este halvány csillag ragyog fent az égen.
Mehalt az igazság a pokol tüzében.

Mikor a harangszó száll a pusztá felett,
Imára kulcsolom reszkető kezemet.
Istenem! jó Atyám! – felnézek az égre:
Népemnek húzzák most a nagy temetésre?
Mert nem az ellenség fektett a sírba,
Ebbe a keserves, gyászos Trianonba.
Hanem a széthúzás, a turáni átok:
A gyászos szemfedőt az adta tirátok!

Mi volt Muhinál? Mohácsnak mezején
Mily sátán hajózott a vérnek tengerén?
Hisz ennek a földnek minden kicsiny röge
Meg van már fizetve gazdagon, örökre...
Magyar a magyarral vállat vállal vetve:
Úgy kidől a pokol kapuja recsegve!
Apa a fiával, testvér a testvérral:
Úgy nem bír az ellen Árpád nemzetével!

Azért fel a fejjel! Nincs még veszve minden,
ne halj nyomorultul, rozsdamart bilincsből!
Hiszen áll még a hegy, áll még Budavára,
Tekint még az Isten a magyar hazára.

Régi dicsőségnek ragyog még a fénye
Ott lenn, a vár alatt, a Duna vizében.
Ahol a múlt küzdött, tört széjjel rabigát,
Mert élt, él e nemzet: Nem adta meg magát!

Ne csüggedj el népem! hisz megvan még a kard.
Nem felejtettük még a régi csatadalt.
Megindul még egyszer Kossuth katonája
A ránk szégyent hozó gyászod Golgotája.
Ébredj magyar! Talpra! Ne várd, hogy a n[ap]
Egye szép bilincsed. Az izmos karodba
Kardot. Magyar neved! A jelszó: előre!
Tűzzük fel a zászlót minden hegytetőre!

Amíg erünkben egycsepp kis vér pezseg
Ne feledd azt népem: „magyar” a te n[eved].
Büszkén hordjad fennen sebhelyes homlokod.
Harcold ki, mi tied! Ne hagyd a te jo[god]
Álljad a nagy sarat, a jussod ne ereszd
Hisz ledől a hegyről az a gyászos kere[szt]
Ha majd harsan a kürt és nem lesz irga[lom]
Sírodba kell dőlnöd, te büszke Trianon!

Eljön még a nagy nap, ámul még a vi[lág]
Ha talpon találja a napkelet fiát!
Magyar zászlója lesz havas Hargitának

Vége lesz majd a bú, könny nagyszombatján[ak]

Felrepül a Turul, fel, a magas égre

És mi odaállunk a régi mezsgyére.

Lesz még magyar szüret, lesz magyar áldo[más]

Szent magyar húsvét: magyar feltámadás!

Megjelent:

Hajnali csillagok. Kruchió Endre versei. 1935. p. 12-14.